

SEMANA DO 2 AO 6 DE FEBREIRO

2026/6

CPR PLURILINGÜE KARBO

Cando o Si e o La enchen a casa

En terceiro de Primaria, a fruta doce chega como un pequeno tubo de plástico que garda un secreto

English Farmers: cando a granxa fala en inglés

En segundo de Primaria, tesoiras e pegamento convertéronse en pontes cara a outro idioma.

Supercopa de España Jiu Jitsu U21

Oro para Andrea Castro DosSantos-Fighting System 63 U21

“ A educación é a arma máis poderosa que podes usar para cambiar o mundo ”

Nelson Mandela

O mar nas mans

En segundo de Primaria, a aula converteuse nun acuario silencioso.

Trazos que crecen coas mans

En primeiro, o lapis aínda pesa un pouco entre os dedos.

Multideporte: onde o balón, a raqueta e o aro danse a man

En 4º de Primaria, os pés non pairan. E esta vez, o polideportivo converteuse nun mapa de mundos por descubrir

A sorte sorriu a Sonia: unha cesta, a man inocente dun neno e moita ilusión

Ás veces a sorte necesita dous intentos para atopar o seu camiño.

Primeiro día, primeiro paso: cando a mochila pesa máis que o neno

Hai un limiar invisible entre a casa e o cole.

Reciclahe con niños de 4 años

Aos catro anos, os nenos descubren o mundo con curiosidade e ganas de imitar.

Aprendendo a medir

Na clase de matemáticas de primeiro de Primaria aprendemos as medidas e a medir cousas do noso arredor

Pequenos viaxeiros polas rúas da Coruña

En 4º de Primaria, a aula convértese nunha parada de autobús.

O lapbook das plantas: cando a ciencia crece entre as mans

En 5º de Primaria, as plantas deixaron de ser só debuxos do libro para converterse en raíces de cartolina, talos despregables e flores que se abren coas xemas dos dedos.

Preparando o entroido

Achégase o Entroido e o corpo sábeo

Cando chove, o salón échese de risas!

O inverno ás veces trae días grises, choiva insistente e ese frío que convida a quedar dentro.

Entroido reciclado: máscaras con alma de segunda man

En 2º de Primaria, o Entroido cheira a pegamento, purpurina e creatividade.

Fraccións que se dobran e xóganse

En 3º de Primaria, as fraccións ás veces parecen un mundo abstracto: numeradores, denominadores, partes dun todo...

DO 1 AO 20 DE MARZO

**ABERTO O PRAZO DE NOVAS INCORPORACIÓNS Á
EDUCACIÓN INFANTIL E PRIMARIA**

CPR Plurilingüe Karbo

Primeiro día, primeiro paso: cando a mochila pesa máis que o neno

Ramón Carrasco Borrego

Hai un limiar invisible entre a casa e o cole. Non está marcado por unha porta de ferro nin por un cartel solemne, senón por unha mochila diminuta colgada duns ombreiros que aínda non saben o que é a responsabilidade. E cruzalo, aos tres anos, é un dos saltos máis grandes da vida.

Os tres anos: despedirse sen entender do todo

A esa idade, o mundo cabe nos brazos de mamá ou papá. O tempo é agora; o onte é difuso e o mañá, inexistente. Por iso, o primeiro día de cole aos tres anos non é só un cambio de lugar: é a primeira vez que o neno descobre que existe unha vida fose do niño familiar. E iso, aínda que soe poético, pode ser abafador.

As bágoas na porta da aula non son capricho. Son a linguaxe de quen aínda non ten palabras para dicir: "Volverás? Esquecerasme? Este sitio novo quererame como vós?". Os brazos que se aferran á perna dun adulto non piden quedar: piden certezas.

Pero ocorre algo máxico dentro da aula. Mentres fóra os pais conteñen o alento no corredor, dentro o neno descobre que hai plastilina de cores, que unha mestra canta cancións con xestos esaxerados, que hai un recuncho de coxíns onde descansar se o corazón latexa demasiado forte. E aos poucos —ás veces en horas, ás veces en días— a mochila deixa de pesar tanto. O neno solta a man. Achégase a outro neno que xoga cun camiión. E nese instante, sen fanfarria, naceu o seu primeiro vínculo social autónomo.

A clave está na transición suave: visitas previas ao cole, unha mestra que sae a recibir ao neno na porta, un obxecto de transición (un peluche pequeno, unha foto no peto). E sobre todo, a serenidade do adulto. Porque os nenos non len discursos; len emocións. Se mamá ou papá transmiten confianza —aínda que por dentro treman—, o neno respira fondo e dá o paso.

Cambiar de centro: cando o mapa emocional reescríbese

Se incorporarse aos tres anos é aprender que existe un mundo máis aló de casa, cambiar de colexio noutra etapa —aos sete, aos dez, mesmo en Secundaria— é algo distinto: é perder un mapa xa debuxado.

O neno que chega a un novo centro non parte de cero. Chega cargado de recordos: o recuncho onde xogaba ao agocho, o nome do mellor amigo, o cheiro do comedor, o son do timbre que marcaba os seus días. E de súpeto, todo iso desaparece. O novo corredor é demasiado longo ou demasiado curto; os nenos xa teñen os seus grupos; ata o recreo soa diferente.

Este duelo silencioso —porque si, é un duelo— necesita recoñecemento. Non basta con dicir "aquí farás novos amigos". Hai que nomear o que se perde: "Sei que estrañas a Lucas e á túa profe Ana. Iso é normal. E tamén sei que, aos poucos, este lugar terá os seus propios tesouros".

Os primeiros días nun centro novo esixen paciencia tripla: a do neno, a da familia e a do equipo educativo. Un bo acollemento marca a diferenza: un compañeiro guía que lle ensine os baños e o comedor, unha mestra que pronuncie o seu nome correctamente desde o primeiro día, un espazo na aula que xa sexa "o seu sitio". Pequenos xestos que din: "Aquí tamén tes lugar".

Co tempo —e o tempo é xeneroso cos nenos—, o novo vólvese familiar. O corredor xa non intimida; o nome dun novo amigo soa natural nos seus beizos; mesmo estraña, sen culpa, o de antes mentres constrúe o de agora. Porque os nenos non esquecen: integran. E o seu corazón, máis elástico do que cremos, aprende que se pode querer dous sitios á vez.

O que nunca cambia: o adulto como porto

Sexa o primeiro día aos tres anos ou o terceiro día nun cole descoñecido aos nove, hai un fío condutor: a presenza serena do adulto. Non se trata de evitar a tristeza ou a ansiedade —forman parte do crecemento—, senón de sostelas. De dicir con feitos o que as palabras non alcanzan: "Estou aquí. Volverei. Confío en ti".

E cando, semanas despois, o neno entra ao cole sen mirar atrás, non é que deixase de necesitar. É que construíu unha ponte entre a súa casa e a súa escola. E agora camiña por el cos pés descalzos de quen xa sabe que ambos os lugares pertencenlle.

Ese é o verdadeiro éxito de calquera incorporación: non que non chore o primeiro día, senón que, ao cabo dun mes, corra cara á aula coa certeza de que alí tamén lle esperan brazos que lle queren. Porque educar non é só ensinar letras e números. É, sobre todo, tecer redes de pertenza onde o neno poida crecer sen medo a perderse.

Preparando o entroido

Achégase o Entroido e o corpo sábeo. Por iso mesmo, os vosos peques desfrutaron moitísimo pintando as decoracións da aula e as máscaras que levarán para a casa nos vindeiros días.

Aquí tedes unha pequena mostra diso.

Estamos desexando ver o guapos e creativos que veñen os cativiños a semana que vén; lembrade o aviso que se vos deu.

A vindeira semana seguiremos dando renda solta á creatividade e á diversión destas datas tan chulas para todas e todos.

Desfrutade e intentade descansar esta fin de semana. Vémonos o luns!

♻️ Reciclaje con niños de 4 años

Aos catro anos, os nenos descubren o mundo con curiosidade e ganas de imitar. É a idade perfecta para introducir a reciclaxe non como unha obrigación, senón como un xogo con propósito.

Non se trata de dar longas explicacións, senón de convertelo en rutina divertida. Separar envases por cores, decorar contedores cos seus debuxos ou crear un robot con caixas baleiras transforma o cotián en aventura. Mentres xogan, internalizan que coidar o planeta é algo natural, case máxico: unha botella baleira pode converterse en floreiro, un rolo de cartón nun telescopio espacial.

O máis importante non son as regras, senón o exemplo. Cando ven que ti separas o lixo con naturalidade, eles adóptano sen esforzo. A esta idade non entenden de toneladas de residuos, pero si entenden que "o papel vai ao contedor azul porque alí faise novo papel para debuxar".

A reciclaxe na primeira infancia non busca crear expertos ambientais, senón sementar unha actitude: a de quen mira un obxecto e pensa, antes de tiralo, se aínda pode ter vida. E esa semente, plantada con alegría hoxe, crecerá soa mañá. 🌱

Cando chove, o salón énchese de risas!

O inverno ás veces trae días grises, choiva insistente e ese frío que convida a quedar dentro. Pero para un neno de cinco anos, catro paredes nunca son unha prisión: son o escenario perfecto para a maxia dos xogos de sempre.

A gallinita cega, coas súas risas nerviosas ao virar cos ollos tapados. As cadeiras musicais, onde o corazón late máis forte que a melodía. Saltar á corda cantando rimas que pasaron de xeración en xeración. E "ti lévala", ese corretear frenético polo corredor ata caer rendidos da emoción.

Estes xogos non necesitan pantallas nin baterías. Só espazo, compañía e ganas de moverse. E mentres os nenos saltan, viran e perséguese entre coxíns e cadeiras, están a facer algo precioso: aprendendo a turnarse, a rirse de si mesmos ao tropezar, a esperar o seu momento e a compartir a alegría colectiva.

O mal tempo fóra non importa cando dentro soa a risa dun neno perseguindo ao seu amigo entre o sofá e a mesa. Porque o inverno non detén a infancia: só convida a xogar baixo teito, coas mesmas regras de sempre e a mesma felicidade de sempre. 🌧️🌟

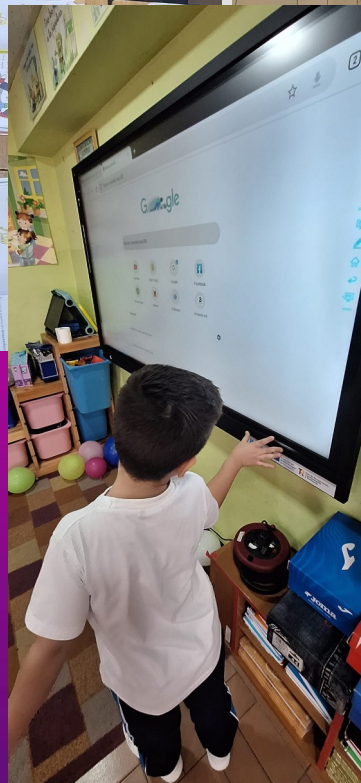

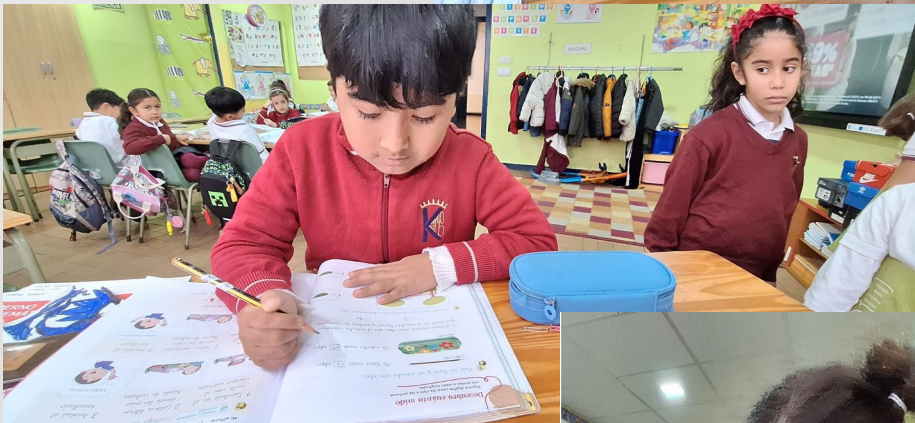
Aprendendo a medir

Na clase de matemáticas de primeiro de Primaria aprendemos as medidas e a medir cousas do noso arredor. Para medir non sempre usamos regras, tamén podemos empregar o noso corpo ou obxectos pequenos.

Medimos con clips, poñéndoos un ao lado do outro para saber canto mide un lapis, un caderno ou a mesa. Tamén usamos o palmo, abrindo a man para medir obxectos máis grandes. Co paso medimos distancias no chan, como a clase ou o corredor, camiñando paso a paso. E co pé medimos colocando un pé diante do outro.

Así aprendemos que medir é comparar e contar, e facémolo dun xeito divertido, xogando e experimentando cos nosos compañeiros e compañeiras.

Entroido reciclado: máscaras con alma de segunda man

En 2º de Primaria, o Entroido cheira a pegamento, purpurina e creatividade. Pero este ano ten un ingrediente especial: o cartón dunha caixa de cereais, as revistas velhas do recuncho de lectura e os rolos de papel hixiénico que ían camiño do contedor.

Con tesoiras seguras e moita imaxinación, os nenos transforman o que xa cumpriu a súa función en máscaras de león, bolboretas xigantes ou superheroes inventados. Un anaco de plástico de envase convértese en abelorio brillante; unha botella de iogur, no fuciño dun gato; as páxinas dun caderno usado, en plumas de cores.

O bonito non é só o disfrace final, senón o momento en que un neno sostén o seu anteface terminado e di: "Isto ía ser lixo e agora é maxia". Sen sermóns nin leccións longas, descubren que coidar o planeta pode ser divertido, colorido e propio.

E cando o día de Entroido chegue, detrás de cada máscara reciclada haberá un sorriso dobre: a do disfrace... e a de saber que xogaron o seu pequeno papel nun mundo máis lixeiro. 🦋👑🌟

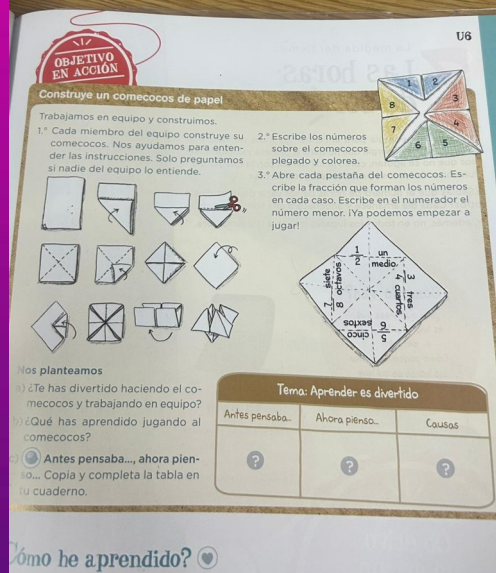
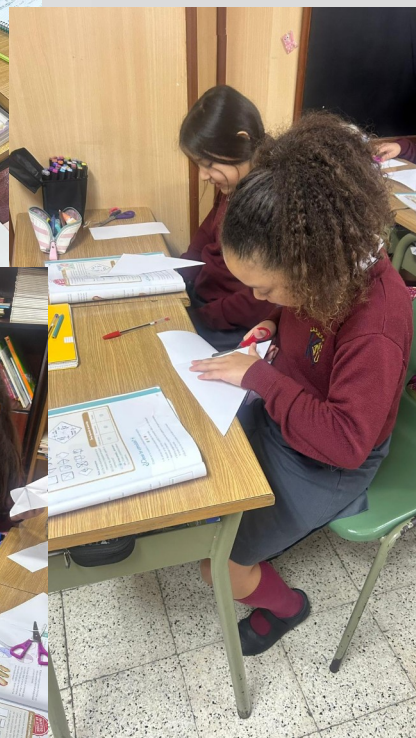
Fraccións que se dobran e xóganse

En 3º de Primaria, as fraccións ás veces parecen un mundo abstracto: numeradores, denominadores, partes dun todo... Pero e se as fraccións puidésemos tocar, dobrar e ata soprar?

Cun comeocos de papel —ese triángulo máxico que se abre e péchase entre os dedos— as matemáticas deixan de ser só números no caderno. Os nenos debuxan medios, cuartos e oitavos en cada lapela; escriben sumas como $\frac{1}{2} + \frac{1}{4}$ ou comparacións como $\frac{3}{4} > \frac{1}{2}$. Ao mover os dedos e abrir unha pestana, descubren a resposta escondida. Rin, compiten, equívócanse e volven tentalo.

O curioso é que, sen darse conta, están interiorizando conceptos que antes lles custaban: que catro cuartos forman unha unidade, que un medio é máis grande que un terzo, que sumar fraccións pode ser tan sinxelo como xuntar dous anacos de torta de cartolina.

O comeocos non ensina fraccións: faias bailar entre os dedos. E cando un neno pecha os ollos, move as mans e elixe "o de arriba á dereita", non está a xogar a pesar das matemáticas: está a xogar con elas. Así, o que empezou como un folio cuadriculado termina sendo a proba de que aprender pode ser, sinxelamente, divertido. 🎨📐

Pequenos viaxeiros polas rúas da Coruña

En 4º de Primaria, a aula convértese nunha parada de autobús. Os nenos descubren que os autobuses urbanos coruñeses non son só vehículos que cruzan a cidade: son testemuñas mudas da súa historia.

Aprenden que nos anos 50 chegaron os primeiros autobuses para substituír aos tranvías, que hoxe percorren roteiros que unen a Torre de Hércules co porto, o Obelisco cos xardíns de Méndez Núñez. Descubren como funciona unha tarxeta moedeiro, por que algúns buses teñen dúas portas e outros tres, ou como o condutor coñece cada curva dunha cidade construída sobre unha península.

Pero o máis bonito ocorre cando saen á rúa cos seus cadernos: observan o número da liña, anotan os tempos de espera, debuxan o percorrido nun mapa sinxelo. Ven pasar o bus número 3 cara ao Ensanche ou o 8 que sobe cara a Monte Alto, e entenden que cada traxecto une vidas: quen vai ao colexio, quen regresa do traballo, quen visita á súa avoa.

Así, entre rodas e horarios, aprenden algo máis que transporte: aprenden xeografía viva, historia en movemento e cidadanía como unha seda. Porque coñecer os autobuses da túa cidade é, no fondo, aprender a pertencer a ela. 🚌💙

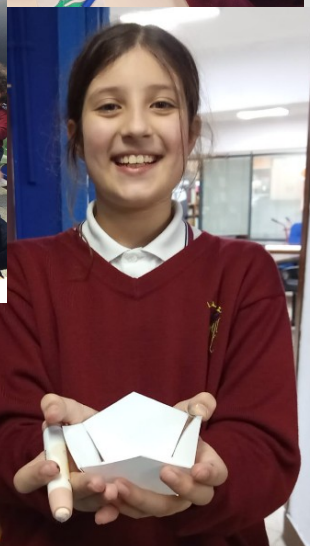
O lapbook das plantas: cando a ciencia crece entre as mans

En 5º de Primaria, as plantas deixaron de ser só debuxos do libro para converterse en raíces de cartolina, talos despregables e flores que se abren coas xemas dos dedos. Esta semana terminaron o seu lapbook do tema 3 de Ciencias da Natureza: un pequeno universo vexetal que cabe nas mans e latexa con curiosidade.

Cada lapela escondía un secreto: ao levantar unha pestana, aparecía a viaxe do zume; ao virar unha roda de papel, víase como unha semente transfórmase en brote; nun peto diminuto, gardaron esquemas de fotosíntesis debuxados por eles mesmos. Nada foi copiado: todo foi procesado, dixerido e recreado coas súas propias palabras e cores.

O lapbook non é só un traballo bonito. É a proba de que aprender non sempre significa subliñar. Ás veces significa recortar, ordenar, decidir que é o importante e como contalo. Mentres construían os seus libros despregables, os nenos non memorizaban: comprendían. E ao explicarlle a un compañeiro como funciona a polinización sinalando as súas lapelas, demostraron que fixeran seu o coñecemento.

Hoxe, sobre as mesas, descansan eses lapbooks terminados. Pero o que realmente creceu esta semana non foi só o proxecto: foi a confianza de saber que un pode ser arquitecto da súa propia aprendizaxe. E iso, como unha boa raíz, queda para sempre. 🌱📖💡

A sorte sorriu a Sonia: unha cesta, a man inocente dun neno e moita ilusión

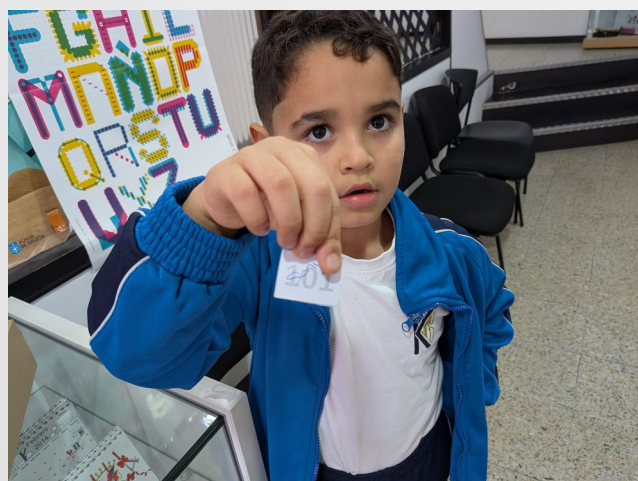
Ás veces a sorte necesita dous intentos para atopar o seu camiño. O primeiro sorteo da cesta da viaxe de 6º non tivo gañador — quizais os números escondéronse demasiado ben—, pero o cole non se rendeu. Abriuse un segundo sorteo, esta vez con números do 1 ao 104 elixidos con ilusión por quen quixo participar.

E chegou o día 2. Un alumno de primeiro, con esas mans pequenas que aínda sosteñen o lapis con emoción, meteu a súa na bolsa e sacou un papelito. O número ecoou no corredor: gañador!

A sorpresa foi maiúscula cando descubriron que a agraciada era Sonia, a secretaria. Ela, que coñece os nomes de todos, que selou mil xustificantes e consolou máis dun xeonllo raspada, recibiu a noticia entre risas e aplausos.

Pero o máis bonito chegou despois: os alumnos de 6º, eses que pronto deixarán o cole con mochila e nostalgia, organizáronse para entregarlle persoalmente a cesta. Coas súas voces mesturadas e esa complicidade de quen xa é case maior, leváronlle o agasallo entre aclamacións. Porque Sonia non é só a secretaria: é parte da paisaxe do cole, e ese día a paisaxe devolveulle un pouco de agarimo.

Unha cesta chea de produtos, un número entre cen, e un xesto que lembrará máis que o premio: os nenos crecen, pero nunca esquecen a quen lles abriu a porta cada mañá. 🛒 ✨ 💙

Multideporte: onde o balón, a raqueta e o aro danse a man

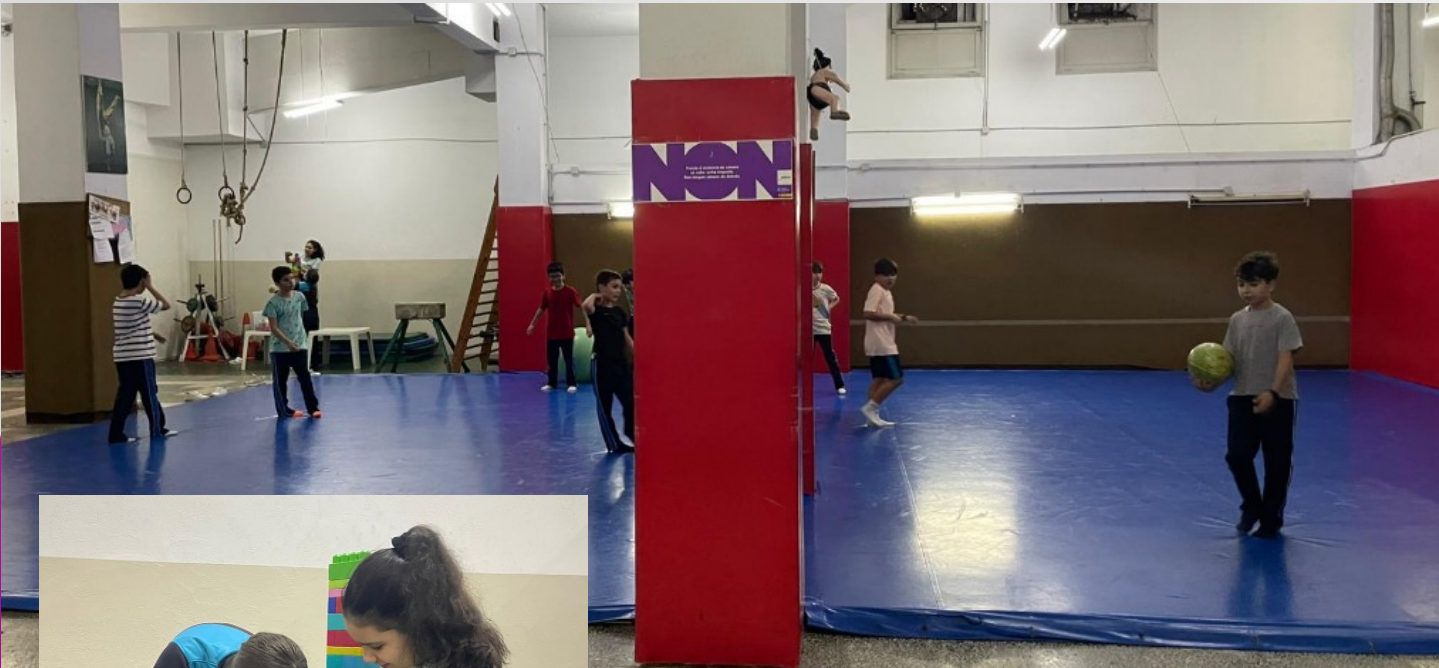
En 4º de Primaria, os pés non pairan. E esta vez, o polideportivo converteuse nun mapa de mundos por descubrir: aquí un pase de baloncesto, alá un saque de voleibol, máis aló un slalom co balón de fútbol entre conos.

A sesión multideporte non busca crear campións dunha soa disciplina. Busca algo máis valioso: que cada neno probe, tropee, tente de novo e descubra que o corpo pode facer moitas cousas. Que lanzar un balón coas mans non é tan distinto de golpealo cunha raqueta se un aprende a calcular distancias. Que esquivar nun deporte axuda a defender noutro.

Correron, riron, animáronse entre eles. Ninguén quedou atrás porque as regras adaptáronse, os equipos rotaron e o foco estivo en xogar, non en gañar. Un neno tímido brillou no lanzamento de precisión; unha nena veloz atopou o seu ritmo nas substitucións.

Ao final, suorentos e coas fazulas coloradas, volveron á aula con algo máis que cansazo: a certeza de que moverse é diversión, que probar cousas novas non dá medo e que o deporte, en calquera das súas formas, é unha escusa perfecta para crecer xuntos. 🌈

Trazos que crecen coas mans

En primeiro, o lapis aínda pesa un pouco entre os dedos. Pero cada día, ese peso vólvese máis lixeiro: unha liña recta transfórmase no tronco dunha árbore; un garabato circular, no corpo dun paxaro; unha curva torpe, no sorriso dun peixe.

Esta semana, a paisaxe da clase cobrou vida. Sobre papel, os nenos debuxaron, colorearon e perfilaron animais con paciencia de exploradores. Logo chegou a plastilina: entre xemas e palmas, moldearon montañas, deron forma a bolboretas de cores e construíron orugas de bolitas aliñadas. As mans, antes torpes, agora apertan, estiran e viran con intención.

A grafomotricidad non é só preparar a man para escribir. É fortalecer os músculos pequenos cos que máis tarde se suxeitará un bolígrafo, si, pero tamén é descubrir que as mans pensan. Que ao rodar unha bolita de plastilina ou ao trazar o contorno dun coello, o cerebro e o corpo aprenden xuntos.

E así, entre trazos e masas de cores, o paisaxe da aula encheuse de vida. Non só de animais debuxados, senón de pequenas mans que, sen sabelo, xa están a escribir o seu primeiro parágrafo. ➡

O mar nas mans

En segundo de Primaria, a aula converteuse nun acuario silencioso. Sobre o papel, os nenos exploran o fondo mariño con pinceis: acuarelas que se difuminan como auga, témperas espesas para o corpo redondo dun polbo, esponxitas que deixan texturas de coral.

Pero a maxia chega despois. Cando o debuxo seca, as mans mergúllanse na plastilina. Entre dedos pequenos nacen medusas translúcidas, estrelas de cinco brazos torcidos, peces de cores imposibles. Apretan, estiran, enrolan. Unha bolita convértese no ollo dunha balea; un cordón azul, no tentáculo dunha anemone.

O que parece xogo é, en realidade, adestramento disfrazado: cada belisco fortalece os músculos da man; cada forma modelada exercita a paciencia e a precisión. Pero eles non pensan en motricidade fina nin en control manipulativo. Só saben que o mar, que antes estaba lonxe, agora cabe entre as súas palmas.

E cando levantan as súas creacións fronte á luz da ventá, a aula enteira respira baixa a auga. 🌊🐟🌟

Cando o Si e o La enchen a casa

En terceiro de Primaria, a frauta doce chega como un pequeno tubo de plástico que garda un secreto: non é só un instrumento, é unha ponte entre o alento e o son.

Ao principio soa a chirrido, a experimento errado, a gato perseguindo a súa cola. As familias en casa conteñen a respiración (e ás veces a paciencia) cando desde o cuarto chega ese siiiii... laaa... siiii-a-siiii repetido sen tregua. Pero detrás dese ruído está a ocorrer algo precioso: dedos torpes aprenden a colocarse con precisión, pulmóns infantís descubren a arte de soprar con control, e o oído empeza a distinguir que o Se soa máis agudo que o A.

O agarre correcto —polgares sostendo, dedos curvos como arcos— fortalece esas pequenas mans que pronto escribirán con soltura. O ritmo que marcan cos pés mentres tocan ensínalles matemáticas sen números. E esa respiración profunda antes de cada nota é, sen que o saiban, a súa primeira lección de calma.

Si, as primeiras semanas desquician. Pero tamén constrúen. Porque dentro duns meses, ese mesmo tubo de plástico que hoxe soa a caos empezará a entoar unha melodía recoñecible. E entón, entre pais e nais, xurdirá unha sorriso cómplice: o ruído converteuse en música. E o esforzo, en orgullo. 🎵🌟

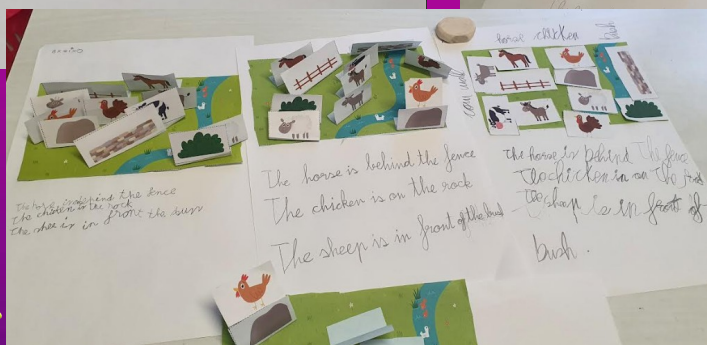

English Farmers: cando a granxa fala en inglés

En segundo de Primaria, tesoiras e pegamento convertéronse en pontes cara a outro idioma. Sobre a mesa, os nenos recortaron vacas brancas e negras, celeiros vermellos, patos amarelos e un estanque azul de papel. Logo, con coidado de cirurxiáns, foron colocando cada peza: **"The cow is next to the barn"**, rumorea un. **"The duck is in the pond"**, corríxe a súa compañeira sinalando o charco de cartolina.

Así, entre recortes e risas, as preposicións deixaron de ser palabras abstractas para converterse en lugares reais: on, under, between, behind. O porco non está "debaixo" de forma teórica: está literalmente escondido tras o valo que eles mesmos pegaron. E cando escriben **"The horse is brown and big"** xunto ao seu debuxo, non copian: describen a súa propia creación.

O bonito de **"English Farmers"** é que o inglés non entra pola xanela do libro, senón polas mans. Mentres pegan unha ovella xunto ao celeiro, están a aprender sen darse conta que un idioma non é unha materia: é unha ferramenta para contar historias. E hoxe, a súa historia é pequena, rural e soa en inglés. ✂

Jiu Jitsu Karbo

Supercopa de España

Jiu Jitsu U21

🏆 **Andrea Castro DosSantos- Fighting System 63 U21**

A nosa campioa junior @_andreeeiita_ sumou outra medalla máis ao seu impresionante currículo deportivo que a segue situando entre as mellores do panorama nacional 🥇

Demostrou un gran traballo no tatami con accións moi técnicas e deixando moitos escintileos da súa calidade...Xa son moitos anos de exitos en competicións nacionais Junior, ademais dunha medalla de bronce no Campionato de España Absoluto do 2024EA 🥉 con 18 anos recentemente cumpridos.

Agora é o momento de empezar a soñar ao grande...

Campionato de Europa GRU21

Campionato do Mundo IU21

Só fracasa aquel que nunca o tenta e tes nivel dabondo para medirche coas mellores do Mundo...Segue adestrando así!!

Moitísimas felicidades e parabén Andrea..Estamos orgullososimos do teu traballo 🙌🙌🙌

🏆 JIU JITSU KARBO TEAM 🏆

COMEDOR DA PRÓXIMA SEMÁ

Luns, 9 de febreiro

Lentellas vexetais
Albóndegas con arroz

logurt

Martes, 10 de febreiro

Xudías con tomate
Peixe do día rebozado con
pataca

Flan

Mércores, 11 de febreiro

Caldo de grelos
Tortilla de pataca con
ensalada

Flan

Xoves, 12 de febreiro

Crema de cenoria
Fideguá de pito

Froita

Venres, 13 de febreiro

Sopa de fideos
Lombo asado con patacas

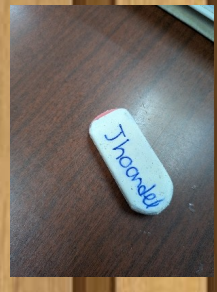
logurt

OBJECTOS PERDIDOS

Esta semana non se reclamou...

Antigüidades...

OBJETOS PERDIDOS

OBJECTOS PERDIDOS

